

יו"ל ערב שבת פרשת תבוא
טו"ב אלול ה'תשע"ד
הי' תהא שנת עליין דגולה!

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה – ה'

מחזור ל"ג – גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך** || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער!"
בעז"ה יום ג' פרשת תצא ט' אלול ה'תשע"ד || הי' תהי' שנת עליין דגולה

המשך (חלק ב') – הוספה ונקודות בקיצור – סיום הלכות כלים

אירוע, או תאריך מיוחד הקשור עם האירוע שהשבת מעלה אותם לדרגא גבוהה
ונעלית ביותר. ובפרט אם בשבוע זה הי' אירוע קדוש וחגיגי כי הכל משתכלל
ומתעלה לדרגא גבוהה. וברוח זו כרגיל הי' התוכן של השיחות הראשונות של
התועודות של שבת בשנים ההם – התוכן המיוחד והעלי' המיוחדת של השבוע
והשבת ההיא.

א) **"ויכולו"** ו"כלים" גם מל' עלי' והעלאה כמ"ש "נכספה וגם כלתה נפשי" –
העלאת הנפש להידיבק בהי' (כמו שאומרים "כלות הנפשי"), שכך הי' בשבת בראשית
– עלית כל היקום והעלאתו לדרגות ועולמות רוחניים ועליונים יותר. שזה מלמדנו
על עבודת ה' הנעלית שלנו ביום בשבוע בהתעלות לדרגות גבוהות של דבקות בה'.

וכך גם בעניינינו הל' "כלים" – שכלי העולם עולים ומעלים את העניינים שבהם
לדרגות נעלות ודביקות באלוקות.

כמו שכתבנו בגליון הקודם על המילה "אוכלים" (ע"ד הצחות) שהרי הל' כלים
באים בהמשך ומיד אחרי הל' "טומאת אוכלין" – שמשמעותה רומזת למילים
אורות וכלים – היינו השילוב של האורות האלוקיים בכלי העולם, והעלאת הכלים
אל האורות, היינו שהאורות הרוחניים ישפיעו ויעלו ויקדשו את כלי העולם
שמתעלים ומשתוקקים להתעלות ולהזדכך לדרגת האורות (כלים – גם מל' **כלות**
הנפש והשתוקקות). [ובפרט ע"פ דברי כ"ק אד"ש מה"מ שעלינו להעלות את כלי
כל העולם שיהיו כלים לאורות ולהתגלות המשיח!]

זה מתקשר עם קריאת והכרזת כ"ק אד"ש מה"מ (בשיחת כ"ז אור לכ"ח
ניסן ה'תנשי"א): **שצריכים להביא את המשיח באופן של אורות דתוהו בכלים**
דתיקון! (ועיין בגליון הקודם פ"י הדברים בדרך אפשר).]

ובפרט בחודש **אלול** – סיום וסיכום השנה, שמעלים ומשלימים את כל עניני
השנה לדרגא הנעלית של שלימות בעבודת ה' ודביקות באלוקות ובה'.

תיקון הכלים

ב. והני"ל מתקשר גם לפרשת שופטים שבה התחילו את הל' כלים: "שופטים
ושוטרים נתן לך בכל שערך" – ע"ד **בכלי** שערךך – שעושים את כל השערים
והערים לכלים לאלוקות בעזרת, הנחיית והדרכת השופטים והשוטרים שכופים
ע"כ.

שלימות הכלים

א. בגליון הקודם (מס' 368) דובר בפרטיות על דבר הקשר של הל' **כלים**
לפרשיות **שופטים** ו**תצא** ולחודש **אלול**; שבחודש זה **"המלך בשדה"** – שהוא יורד
אל כל אחד ואחת ועוזר להם בעניני ה"שדה", לעשות מעניני השדה והעולם וכל
העניינים הנמוכים של העוה"ז **"כלים"** מתאימים לאלוקות ולהשראת השכינה,
שזהו תכלית בריאת האדם בעולם – "לעשות לו ית' דירה בתחתונים".

ואפשר לחוסף בזה: שבמילה **"כלים"** – מרומזים **שלימות והשלמת** העניינים
הני"ל:

א) **"כלים"** מל' **גמר** וסיום, כמשי"ג – בסיום מלאכת בראשית¹ **"ויכולו** השמים
והארץ וגו", שבפשטות מורה על הסיום של מלאכת בראשית, וגם מורה על הגמר
וההשלמה של כל הפרטים. ועי"כ מורה גם המילה **"כלים"** שהכוונה היא שהכלי
הוא שלם וגמור לתכליתו (ולכן יכול לקבל טומאה) [וכמו שאומרים בהל' שבת,
חיוב **"מתקן מנא"** – מתקן כלי, סיום והשלמת הכלי]. וכך אנחנו משלימים
תפקידנו בעשיית כל עניני העולם **כלים** מושלמים לעבודת ה' ולהשראת אלקות
והשכינה.

ובפרט בחודש **אלול**, שהוא החודש האחרון **המסיים והמשלים** את כל עניני
השנה ועבודת ה' בשנה זו שיהיו **בשלימות** "כדבעי למהוי".

ב) **"ויכולו"** ו"כלים" – גם מל' **שיפור ושכלול**; שזה הי' גם במעשה בראשית
שהי' לא רק סיים אותם אלא גם שכלל באופן היותר טוב, נאה ומועיל, וע"ד תרגום
אונקלוס עה"פ "ויכולו" – **"ואשתכללו"**.

ויכולו – עליית העולמות בשבת

כ"ק אד"ש מה"מ במשך שנות הכי"ף והלמ"ד, הי' מאריך בשיחות
הראשונות בהתועודות של שבת, על מעלת השבת שעלי' נאמר **"ויכולו"** לפי כל
הביאורים הני"ל והבאים בעז"ה (גם מל' עלי' כדלקמן), שזהו ענינו של יום השבת
שמשלים ומשכלל למעלה את כל עניני השבוע לדרגא גבוהה ושבתית. כפי
שמבוארים העניינים בזה בקבלה ובחסידות. ובפרט אם הי' באמצע השבוע

* תהלים קיט, חי.
¹ בראשית ב, א.

וגם מתקשר לפי כי תצא שבה סיימו את הלי כלים – שכובשים כל העולם לשירות ה' יונתנו ה"א בדיק **ושבית שבינו**, שמגיירים את עניני העולם והגויים ליהדות שגם הם יעבדו את ה'. ואפילו הענינים הנמוכים של עוה"ז "אשת יפת תואר" מתגיירים ומתגייסים ומצטרפים לעזרת עבודת ה'.

...

המשך (חלק ב') – הוספה ונקודות בקיצור –
לסיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה – ספר העשירי
והתחלת ספר ה"א – ספר נזיקין – הלכות נזקי ממון

בעז"ה יום ב' פרישת תבוא י"ג אלול התשע"ד – ה' תהי שנת עליין דגילה!

ביאה במים

א. הקשר של הלכות **מקוואות** לפרישת **תבוא**, שבה מסיימים אותן, נראה **בולט** (ע"פ שיחות כ"ק אד"ש מה"מ): התוכן וההוראה של שם הפרי "**תבוא**" – שעל יהודי **לבוא** ולהיכנס **בפנימיות** בכל עניני הקדושה **שיחדרו** בו ויתאחד איתם (וכמו שמפורש בחסידות עה"פ בפי נח² "בא אל התיבה", שהכוונה היא שיבוא ויכנס בפנימיות אל תיבות התורה והתפילה). ועד"ז הוא ענין המקווה: כי בתורה נקראת הטבילה במקוה בשם "**ביאה**", כמו שאומר הרמב"ם בתחילת הלי מקוואות שהמקור בתורה לטבילה במקוה שגא' שם ביאה במים, וז"ל הרמב"ם³ "הרי נאמר⁴: במים **יבוא** וטמא עד הערב וטהר, בנין אב לכל הטמאים **שיבואו** במים".

וזהו ענין הטבילה במקוה שאדם בא כולו לתוך מי המקוה ומתבטל בתוכם "**טבילה**" אותיות "**הביטול**", וע"ד כי תבוא אל הארץ שע"פ חסידות זוהי ביאה אל הרצון העצמי והפנימי של היהודי שבו הוא מאוחד עם ה', כך גם ע"י הביאה והכניסה במקוה הוא מבטל את עצמו ומתאחד לגמרי עם ה' כי הרי הטבילה במקוה היא לא רק טבילה פיזית להיטהר מהטומאה ההלכתית אלא גם בעבודה הרוחנית כדי לבוא אל הטהרה הרוחנית וכמו שאומר הרמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את הלי מקוואות וכל ספר טהרה⁵ וז"ל: "רמו יש בדבר כשם שהמכוון ליבו לטהר, כיון שטבל – טהור, ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר, כך המכוין ליבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות, שהן מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו לפרוש מאותן העצות, והביא נפשו במי הדעת טהור. הרי הוא אומר⁶: וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילולכם אטהר אתכם. השם ברחמי הרבים מכל טמא עון ואשמה יטהרנו, אמנ".

היינו שהטהרה במקוה היא גם טהרת הלבבות והנפשות מעוונות וענינים שליליים ובלתי רצויים, שמורה על הטהרה הרוחנית והביאה במים היא הביאה במי הדעת הטהור, כנ"ל לשון הרמב"ם "הביא נפשו במי הדעת טהור", שטבילה וביאה זו היא הביטול המושלם של היהודי ב"מים חיים" של הקדושה והתורה כמשי"נ⁷ "ואתם הדבקים בה' אלקיכם **חיים** כולכם היום", ובפרט הטבילה במי המקוה שמאחדת את כולם, כל אלה הנמצאים והטובלים במים, "**מים חיים**" כולכם היום, והתורה נקראת "מים חיים".

שהרי זהו הדין בטבילה במקוה, שחייב לבוא כל כולו במים שלא ישאר מגופו שום דבר מחוץ למים, ואפילו שערה קטנה – כי אז לא נטהר (וע"ד מאחז"ל "ביאה במקצת לאו שמי ביאה"), רק אם ממש כל גופו בתוך המים היינו שנתבטל לגמרי לקדושה ולמי הדעת הטהור (שהיא התורה, תורת ה').

ואפשר לקשר הנ"ל גם עם כך שהסיום הוא ביום י"ג אלול – יום החתונה של הרבי הרי"צ, שמיד אחריו **בט"ו אלול** ייסד הרבי הרש"ב נ"ע את ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש ומינה את הרבי הקודם למנהל פועל של הישיבה. וכ"ק אד"ש מה"מ אמר שהוא ציפה שביום ט"ו אלול יראה שב70 הולך "**האדאראם**" ("מהפכה" של שמחה וריקודים)!

ואפ"ל "**האדאראם**" מלי **חודר** – **מ** – **משיח**; שעניני המשיח **חודרים** בפנימיות ומתאחדים ב"חיילי בית דוד" [וענין החדירה והתאחדות דומה לענין הטבילה במי המקוה והביטול].

וגם אומרים (ע"ד הצחות) "**חדרים**" רי"ת ונטריקון: חיילי דוד רוצים (רועשים, רוקדים, רואים) משיח! כן תהי לנו מ"י"ד מ"י"ש נאו!

מקוה – ביטול הכעס

ב. רואים דבר מעניין! "**מקוה**" בגימטריא 151 – קנ"א; ובקשר למספר קנ"א או מוצאים (בתניא בפי"ב דאגה"ת) שמספר הצומות על עבירת **הכעס** – קנ"א **תעניות** [ויש לומר הרמז במס' קנ"א – כי "**כעס**" בגימטריא ק"ג, וקנ"א זה הא' שלמעלה מהק"ג, זה הגילוי של **אלופו** של עולם שמתבטלים אליו, ועי"כ מתבטל הכעס כי כעס בא בגלל גאוה, ורואים זאת בתחילת התניא בסוף פי"א וז"ל: "כמו כעס וגאוה מיסוד האש שנגבה למעלה", היינו שהכעס בא מכיון שיש לו גאוה כלפי הזולת, וכן אינו בטל לקב"ה, ולכן בא לכעס, וע"י הטבילה במקוה שזהו ענין הביטול, "טבילה" אותיות "הביטול" – שמתבטל במי הדעת הטהור, התורה והקדושה, מתבטל הכעס. [רואים במוחש שכשאדם כועס אם בא על יד מים, ועוד יותר אם נכנס במים, זה מרגיע אותו ומתבטל הכעס, כי המים מביאים לאדם **שלוה ורוגע** שמבטל הכעס. ואולי זוהי גם המשמעות שמקוה בגימטריא קנ"א – **כעס** – עם הכולל, שע"י המקוה מתבטל זהו תיקון לכעס].

קיצור ונקודות שנכתבו בגליון הקודם – הקשר של מקוואות לחודש אלול

אלול – חודש הטהרה

ג. א. חודש אלול ועשי"ת – מי התשובה והרחמים והסליחות, הם זמן הטהרה של עם ישראל הקשורה עם הכפרה כמשי"נ בסיום המ' יום שהי' משה במרום מרי"ח אלול עד יוהכ"פ⁸: "כי ביום הזה **יכפר** עליכם **לטהר** אתכם מכל חטאתיכם לפני הוי' **טהרה**". וכנ"ל על הטהרה במקוה כותב הרמב"ם שמורה על טהרת הנפשות והתשובה על העבירות והעוונות כמשי"נ⁹: "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילולכם אטהר אתכם". שבחודש אלול היא ההזדמנות והאפשרות שמקבל מה' הטהרה מכל העוונות כמו במקוה.

מקוה ישראל ה'!

ב. כותב הצי"צ באוה"ת, ש 40 (מ) הימים שמרי"ח אלול עד יוהכ"פ, הם כנגד שיעור המקוה מ' סאה.

ג. המקוה היא סגורה ולא מים זוחלים, אלא סגורה מכל ארבע צדדי' כמו מ"ם סופית – ס'. וגם מורה על הגילוי של משיח לעת"ל כמשי"נ בפס' "לסרבה המשרה" שכתובה במ"ם סופית שמוסב על הזמן שלעת"ל שאז תהי שלימות הטהרה.

ד. במילה "**מקוה**" יש כמה פירושים: (א) מלי אסיפת המים כמשי"נ "מקוה מים". (ב) מלי **תקוה**, כמשי"נ בירמי "מקוה ישראל ה' מושיעו בעת צרה", שזוהי התקוה לה' שיביא הישועה. (ג) מקוה גם מלי **תפילה**, שבתפילה מתבטאת התקוה לה'. שימי חודש אלול הם עת רצון לתשובה ותפילה לה', וחז"ל מקשרים את הפי' מקוה מלי תקוה ומקוה מלי מקוה טהרה – באמרם בסוף מסכת יומא¹⁰ "ואומר **מקוה** ישראל ה' – מה מקוה מטהר את הטמאים כך הקב"ה מטהר את ישראל, היינו שע"י התקוה והתפילה באה הטהרה. (ד) ויש לקשר ע"ד הצחות הפי' הפשוט בפסוק "מקוה ישראל ה'" מלי תקוה, עם דרשת חז"ל זו שמקוה מלי אסיפת וחיבור המים; כי "מקוה ישראל" אפשר לומר גם מלי **אסיפת** חיבור ואחדות עם ישראל, שמאחדים ומחברים יחד (ובפרט כשנכנסים כולם ומתבטלים במי המקוה), שע"י האחדות של ישראל, יש תקוה לעתיד עם ישראל ותקוה לגאולה, וכמו שכתב כ"ק אד"ש מה"מ ליו"ר צא"ח באה"ק הרה"ח ישראל ע"ה לייבוב: "**אילו ה' אחדות בין אנ"ש ה' משיח בא מכבר וכי**", כי האחדות היא התקוה לביאת המשיח והגאולה כמו שאומר הפסוק "יש **תקוה** לאחריתך ושבנו בנים לגבולם", כי ע"י האחדות של ישראל מבטלים את סיבת החורבן והגלות.

² נח ז, א.

³ הלי מקוואות פי"א ה"ב.

⁴ שמיני יא, לב.

⁵ הלי מקוואות פי"א ה"ב.

⁶ יחזקאל לו, כח.

⁷ ואתחנן ד, ד.

⁸ אחרי טו, ל.

⁹ יחזקאל לו, כא.

¹⁰ יומא פו, ב.

מהרשי"א שם – בנוגע לנזקי שמים¹⁷ "דבעי רחמי להושיע אותנו ולהצילנו מהם". היינו שהישועות הם **הזהירות וההבדלה מ"נזיקין"**, **השלילה ד"נזיקין"**.

ויתירה מזה, מהלשון "ישועות זה סדר נזיקין", משמע, ש"סדר נזיקין" עצמו וכן לימודו הוא ענין של "ישועות".

והחסברה בזה – ע"פ האמור לעיל – שהכוונה הפנימית בענין הפגם והחסרון, "**חובל ומזיק**", היא שיתוסף עליו גדול יותר ע"י עבודת התשובה, ועד לעילוי שבאין ערוך, שהוא בבחינת "**ישועות**", כידוע¹⁸ בענין "כובע ישועה בראשו"¹⁹, ש"ישועה" מורה על "ירידת האור והשפע דש"ע נהורין", גילוי שלמעלה מסדר ההשתלשלות". עכ"ל ספר השיחות.

היינו שעבודת התשובה בחודש אלול הופכת הניקין והפגמים והחסמים והחסרונות ל**ישועות**, ובזה רואים קשר בולט שלומדים הלכות אלו וספר זה בחודש אלול.

ממון של צדקה

ב. ואפשר להוסיף ולראות קשר בולט של חודש אלול גם בפרטיות לשם הלכות

אלו "**נזקי ממון**":

שהרי הכוונה בשם "נזקי ממון" – לא הנזק שהממון הוזק (שע"כ ישנם הלי חובל ומזיק – חובל באדם ומזיק הממון), אלא כוונת נזקי ממון שממונו של האדם הזיק ועשה נזק לזולת בגופו וממונו. וכאן הקשר לחודש אלול שעבודת התשובה היא שבמקום שממון האדם יגרום לנזק, אנו הופכים אותו לממון המועיל שעושים בו דברים טובים ומועילים ועניני מצוות כמו צדקה וגמ"ח או קניית עניני מצוות וע"י כך הופכים את הממון מ"נזיקין" ל"ישועות"; שמושיעים את הממון ממצבו ומעלים אותו ובממון עוזר להושיע את האדם ממצבו של ישועה וכמ"ש על מצות צדקה: "וילבש צדקה כשריון וכובע **ישועה** בראשו", כנ"ל באגה"ק בתניא שבה מבחינת ש"ע נהורין, שע"י נתינת הצדקה הוא מושיע את הממון ממצבו ה"חולין" למצב של מצוה, וע"י כך האדם מרום ומושיע את עצמו שנמצא במצב של גאולה ויזכה לראות את גאולת המשח מ"יד ממי"ש.

חודש של צדקה

ג. וענין הפיכת הממון למצוה וישועה מתבטא גם בסיום חודש אלול בימי ר"ה ויוה"כ"פ בתוקף, בחזרת השי"ץ בתפילת מוסף בתפילת "ונתנה תוקף" קוראים ומכריזים בקול גדול "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה", היינו שע"י נתינת הצדקה הוא מושיע את הממון וע"י כך מושיע את עצמו ומעביר את רוע הגזירה והופך הממון שלא יהי נזיקין ומזיק, אלא ישועות.

וכאן רואים דבר נפלא!

במחזורים מודפס על שלושת המילים "ותשובה ותפילה וצדקה" על כל אחת מהן מילה אחרת המבטאת את הענין, וכ"א מהן היא אותה גימטריא כגימטריא של המילה "ממון" – 136; על המילה "ותשובה" כתוב "צום" – גימטריא 136, על המילה "ותפילה" כתוב "קול" – גימטריא 136, ועל המילה "וצדקה" כתוב "ממון" גימטריא כנ"ל 136.

וכל אחת מהן היא גם גימטריא "סולם", שגם היא גימטריא 136. והיינו שהענינים הנ"ל ובפרט מצוות הצדקה והממון שמפזרים עליהם הם בבחי' "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", שעל ידן מגיע האדם לגבהים ודרגות נעלות ביותר (וכמבואר בבעה"ט ע"פ זה בפר' ויצא).

ובענינו הופכים את הממון שהי חולין ו"ארצה" ומרוממים אותו לבחי' "השמימה" ועד ל"ישועות", והרי בחודש אלול כאו"א מבגיר את נתינת הצדקה ובשופי, כי היא גם קשורה עם התשובה ומרומזת בפס' "**איש לרעהו ומתנות לאביונים**", כמובא בספרים שהוא ר"ת אלול; שבחודש אלול מוסיפים ומגבירים את נתינת הצדקה.

והצ"צ מביא ע"ז את הפסוק האמור בתחילת פרק א' בתהילים¹¹: "קווה קיויתי ויט אלי וישמע שועתי", שהתקווה פועלת שה' נוטה אלינו לשמוע תפילתנו. ומקשר זאת עם מ' ימי התפילה והתשובה והטהרה שבחודש אלול [ואולי יש לראות כאן רמז ע"ד הצחות שהמילה "קווה" עם ה-מ' של מזמור מ' מצטרפת למילה "**מקווה**", ועוד י"ל ש"קווה" גימטריא "פלא", כי כל ענין הטהרה במקווה הוא תהליך של פלא, שמוטמאה נהפך לטהרה.

ו"**פלא**" גימטריא 111 שהוא אחד במאות, אחד בעשרות, ואחד ביחידות. ואם נכתוב זאת באותיות: א' א' א'. שכל אחד מהן (האל"ף במילוי) הוא אל"ף גימטריא 111, א"כ "**פלאי פלאות**" עד אין סוף! וענין במאמרנו "**פלאי האל"ף**" בספרנו "תקוות מנחם" ח"א בהוספות.

[ומענין, שבפסוק כתוב "קווה קיויתי" פעמיים "קווה", שהוא פעמיים 111 גימטריא 222 – ברך, ענין הברכה, שהתקווה בכפליים – הולך ומוסיף וחוזר – מביאה את הברכה! וההצלחה והגאולה!].

י"א פרקים

ד. הנ"ל, על ענין הא' במקווה, מתקשר גם עם שיחת כ"ק אד"ש מה"מ, ע"כ שבהלכות מקוואות י"א פרקים, משא"כ בהל' **תשובה** שגם קשורים למשיח וגאולה כי כמ"ש הרמב"ם מחז"ל – ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין!

...

ספר נזיקין – א'

בעז"ה יום ר' ערש"ק פרשת **תבוא י"ז** – ט"ב אלול וערב יום הבהיר ח"י אלול התשע"ד
ה' תה"י שנת עליון דגולה

סיום הלכות נזקי ממון והתחלת הלכות גניבה

נזיקין – ישועות

א. רואים קשר בולט של הלי **נזקי ממון** לחודש **אלול**, כדלקמן:

כ"ק אד"ש מה"מ מאריך בפרטיות (בשיחת ש"פ שופטים ב' אלול ה'תשמ"ט¹², שהתוכן וההוראה הכללית מספר **נזיקין** היא עבודת **התשובה** ותיקון הפגמים והחסרונות שע"י עבודת התשובה יתוסף עליו גדול יותר ועד לעילוי שבאין ערוך והפיכת החובות והעוונות לזכויות; וזלה"ק שם: "וע"כ צריך לומר שהכוונה הפנימית בפגם וחסרון בתורה גופא (ש"האלקים אינה לדו"י שיבוא למצב כזה), היא – לבוא לעילוי גדול עוד יותר, העילוי דעבודת התשובה (כ"כר"), שעל ידה מתמלא גם החסרון והפגם בעניני התומ"צ, כי, התשובה היא למעלה מהתורה, ולכן על-ידה ממלאים כל הפגמים שנעשו בעניני התומ"צ (ינוכר להם"י) [ע"י גילוי י"ג מדות הרחמים¹³ שבחודש אלול] עד שסוכ"ס נעשה גם אצלו העילוי שע"י התומ"צ, ואדרבה, באופן נעלה יותר כמעלת בעלי תשובה על צדיקים¹⁴.

היינו שע"י עבודת התשובה דחודש אלול מגיעים לעילוי גדול ביותר, וע"י תשובה עילאה מאחבה הופכים הזדונות לזכויות שמגיעים לדרגה הגבוהה ביותר שזוהי מעלת חודש אלול בו התשובה היא מאהבת ה' – אני לדודי ודודי לי.

וענין זה מתבטא ביותר בזה שמתחילים את ספר נזיקין ולומדים את רובו בחודש אלול – חודש התשובה ואהבת ה', ושם הספר נקרא "**נזיקין**" – שגם מבטא את הפיכת הפגמים והחסרונות הרחניים שהם החסמים והעבירות ע"י התשובה ועד כדי העלאתם לזכויות וישועות, כדלקמן:

וכפי שמביא שם כ"ק אד"ש מה"מ בענין זה שהניקין עצמם נהפכים לישועות, וזלה"ק: "כפי שדרשו חז"ל¹⁵ על הפסוק¹⁶: "והי' אמונת עתיך חוסן ישועות גי"י" – **ישועות** זה סדר **נזיקין**".

הטעם הפשוט שסדר נזיקין נקרא "**ישועות**", הוא, [כלשון רש"י שם] לפי ש"מושיעין, מזהיר לפרוש מהיזק המתחייב בממון", או משום [כל' החדא"ג

¹¹ תהלים א, ב.

¹² ספר השיחות ה'תשמ"ט ע' 670 ואילך.

¹³ ראה לקו"ת אחרי, כו, ג ואילך. ובכ"מ.

¹⁴ ראה ברכות לד, ב. רמב"ם הלי תשובה פ"ז ה"ד.

¹⁵ שבת לא, א.

¹⁶ ישע"י לג, ו.

¹⁷ "ע"פ מ"ש בריש פ"ק דבבא קמא דנזקי דארעא . . רומזים על נזקי שמים".

¹⁸ תניא אגה"ק ס"ג.

¹⁹ ישע"י נט, יז.

ואומר הצ"צ באוה"ת²⁰ שמרמוז בסופי התיבות של הפס' "אני לדודי דודי לי" שהן 4 יודיין שמורים על 40 יום מרי"ח אלול עד יוהכ"פ שהם ימי הסליחה והכפרה, ומגבירים בהם את נתינות הצדקה, ומרמוז גם בפס' על ענין הצדקה: "פותח את ידך" – מל' יוד"ך, ענין היו"דין.

ובעז"ה ע"י כך נזכה "ותחזינה עינינו" לראות את הישועה האמיתית והשלימה ע"י מלך המשיח, מיי"ד ממי"ש נאו.

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות נזקי ממוץ

- א. ע"י עבודת התשובה הופכים הנזקיין ונזקי ממוץ לישועות נעלות – עבודת התשובה בחודש אלול.
- ב. הפיכת נזקי ממוץ – למוץ של צדקה.
- ג. בחודש אלול מרבים בצדקה.

...

לעזור לפרנסת יהודי!

א. בהמשך למי"ש בגליון שעבר (מס' 368) שצ"לם את הרבי בחתונה, וישב לידו הרבי מבאסטאן ושאל, איך מסכים?! והרבי שליט"א מלך המשיח ענה לו: "אם יהודי יעשה ע"ז פרנסה, הוא מסכים"...

ז.א. שלמרות שתמיד ראו שתמונות הפריעו לרבי, אבל הוא מוכן לוותר על מה שנוח לו, לטובת יהודי שיעשה פרנסה...

ובכמה וכמה הזדמנויות ראינו איך שצילום תמונות הפריעו לכ"ק אדי"ש מה"מ, אבל הסכים לטובת יהודי אחר בגשמיות.

בתומכי תמימים – תובעים פנימיות!

ב. בא' ההתועדויות הראשונות (בשנת תשד"מ) של כ"ף חשוון – יום ההולדת של הרבי הרש"יב נ"ע – דיבר כ"ק אדי"ש מה"מ שמכוון שזהו יום ההולדת של האדמו"ר הרש"יב, וביום ההולדת מאירים הענינים שלו, ודבר עיקרי ויסודי אצלו היא הקמת ישיבת תומכי תמימים – ליובאוויטש, ודבר עיקרי בתומכי תמימים שהרבי הרש"יב תבע מהתמימים פנימיות ולהתרחק מחיצוניות ויום הולדת של הרבי הרש"יב ושל תומכי תמימים שייך גם לכל החסידים ובפרט לתלמידי התמימים שבים זה צריכים להדגיש ולהתחזק בהנהגות של תומכי תמימים להתרחק מחיצוניות. וע"כ אמר שיש שני ענינים שהם "חיצוניות" שצריכים לתקן: א) ענין צילום התמונות (מלבד בשני תנאים: אם יהודי עושה ע"ז פרנסה, אז אפשר להסכים. או שיצא מזה הפצת היהדות והמעיינות).

ב) "עומדים בתפילה ובמקום להסתכל בסידור מסתכלים על "בשר ודם" (שמסתכלים עליו בשעת התפילה). ואמר הרבי אם ימשיכו בכך לא תהי' לי ברירה, אני אבוא לתפילה ואשים סידורים על ידך, ומי שלא מסתכל בסידור אחלק לו סידור.

לימוד התניא לפני הצילום

ג. וכי"כ פעמים ראינו שכשצילמו את הרבי גרם לו אי נוחות:

כשנכנס הרבי לתפילת מעריב, לביל הושענא רבה תש"י"ח (ערב לפני מה שקרה אצל הרבי האירוע בלב לביל שמיני עצרת) וכשנכנס בדרך לסטענדער הרבי ראה שבחור חב"די (מקורב) צילם את הרבי כמה פעמים, הרבי צעד לכיוון הסטענדער ושם הסידור שהחזיר בידו, צעד חזרה לסוף השטיח ושאל את הבחור האם למד תניא היום? והרבי לא ראה בטוח אם הוא שמע והבין השאלה, והרבי שוב אמר בקול: "תשאלו אותו מה יותר חשוב, אם לימוד התניא או לצלם תמונות?!"...!

תניא קטורת למחלות המודרניזצ'י

ד. וראו אצל הרבי בכי"כ הזדמנויות שהראה שאם לוקחים תמונות לוודא שלמדו תניא באותו היום.

ואולי ענין צילום התמונות הוא ממחלות ה"מודרניזצ'י" של דורנו שיש חשש שיפגעו בנו, ולימוד התניא הוא כמו "תרופה" כללית לשמור ממחלות דורנו.

וע"ד מי"ש בהסכמת הרה"ק יהודה ליב הכהן שכתב בתאריך (פרשת תבא) שנת תקנ"ו – ואומרים שהרמז בר"ת "תניא קטורת נפש ורוח", כי הוא אמר שספר התניא הוא קטורת וריפוי לכל המחלות עד ביאת המשיח [והרה"ק משולם זוסיל מאניפאלי כתב בתאריך שנת פדותינו, כי הוא אמר שעם ספרי התניא יצאו לקבל פני משיח צדקנו]. היינו שהתניא הוא "קטורת" ורפואה כללית לכל מחלות דורנו כולל החשש שידבקו מהמודרניזצ'י כמו שמצטט אדי"ש מה"מ את פתגם החתם סופר: "חדש אסור מן התורה", היינו להכניס בעניני היהדות סגנון מודרני [אלא שאדי"ש אמר שאם בלעומת-זה ישנם חידושים, צריכים להכניס "נשק חדש" בקדושה ללחום בחידושים של הלעומיז]. ולימוד התניא הוא הרפואה הכללית נגד ה"חיצוניות" של צילום התמונות (אם צריכים לשם פרנסה או להפצת המעיינות).

מקוה כל יום!

בקשר למה שלומדים הלי מקוואות:

א. הרב יוסף דב ע"ה סולובייצ'יק העיד שכ"ק אדי"ש מה"מ כשהי' בברלין באותו זמן שהוא הי', הלך וטבל כל יום במקוה טהרה.

גדול החור!

ב. כשביקרתי אצל הרב סולובייצ'יק, סיפר שכבר אז ראה שהרבי יהי גדול החור, וחזר ע"ז כמה פעמים.

טבילה כהלכה

סיפר לי הרה"ת גימפעל (גיל) שיהירששכשהי' בחור מקורב שמשפחתו גרו בברונקס, ובשבתות הי' אוכל סעודת שבת בבית המשב"ק המזכיר הרה"ת לייבל שי' גראנער, ואז הי' מספר דברים שראה ושמע במשך השבוע אצל הרבי.

פעם סיפר שליוה את הרבי למקוה, והוא המתין בחוץ, וכשאדי"ש גמר להתלבש (כידוע לוקח הרבה זמן, שמתנגב בסדין ומקפיד שלא תישאר טיפה רטובה) הרבי קרא לרב גראנער פנימה, ואמר לו: עכשיו אתה תיכנס למים ותטבול, והרבי הראה לו איך ההנהגה צ"ל בטבילה: עומד עם הפנים למזרח, טובל פשוט (ישר מאונך) כדג (הגוף מאוזן) פשוט (כני"ל), וכך יחזור ע"ז ג' פעמים. היינו שסח"כ 9 טבילות.

לזכות

החתן התמים הרב ישראל שיחי' הלוי

והכלה מרת ח' מושקא תחי'

ליום חתונתם בשעה טובה ומוצלחת יום ה' פד' כי תבוא ט"ז אלול התשע"ד ח' תהא שנת עליון דגולה

יהי' די' שייבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה המצוות והחסידות וירוו הוריהם מהם ומכל יו"ח נחת יהודי חסידותי מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לשמחת קבלת פני משיח צדקנו, מיי"ד ממי"ש נאו!

נרפס ע"י הורי החתן הרה"ת מנחם מענדל הלוי וזוגתו רבקה טילא שי' קורש והורי הכלה מיכאל חנוך וזוגתו דבורה לאה שי' גאלאמב

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"נ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²⁰ אוה"ת יוהכ"פ.

²¹ יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה הותכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).